

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 24, Nummer 4
Oktober-November-December 2018
Afgiftekantoor: 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Menen

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Kerstbrief	2
Wel en Wee	4
Levenskunst van de Ecuadoriaan	7
Onaangenaam Visioen	9
Nog een Vertellingske	10
Hoe de vader van Patricio het Volkslied zong	12
Yoey... kerstekind	13
Praktische informatie	14

Kerstbrief 2018

2018 werd een bewogen jaar, met veel gebeurtenissen die soms de vaste grond de onder mijn voeten deden daveren en die wilden wegmaaien. Dan is het goed even stil te staan en te herbronnen. Een goede aanzet daartoe is "in het kort iets vertellen over Tapori", iets wat mij de voorbije zomer in België een paar keer gevraagd werd.

Tapori "samenvatten" is niet eenvoudig. Nochtans was het een goede oefening om terug te keren naar onze essentie: Tapori is een plek waar we op zoek gaan naar mooier en beter leven voor iedereen, ook voor diegenen bij wie miserie en ellende alles lijken te overheersen en het geen zin (meer) lijkt te hebben nog iets te doen.

Voorbeelden te over van dergelijke Tapori-verhalen, die gemakkelijk kunnen leiden tot grote frustratie, verbittering of intens en eeuwig verdriet: wie legt ons immers uit waarom Teresa, die vroeger nog in ons Tapori-Zonnebloemwinkeltje werkte en sinds anderhalf jaar de ziekte ALS heeft, elke dag tergend langzaam een beetje meer sterft? Of waarom enkele weken geleden Miriam, de vrouw die we begin vorig jaar in erbarmelijke omstandigheden en met oneindig veel pijn thuis in haar bed vonden, dan toch stierf zonder zelf de strijd op te willen geven? Of dan is er het verhaal van Doménica die eindeloos vecht tegen de motoriek van haar eigen kronkelend lichaampje. Of Marcella die sinds het overlijden van haar moeder nergens nog rust vindt, opgejaagd door mannen die haar alleen als lustobject zien. En dan is er nog Maria, de mama van Cristian die nu begin de twintig is. Zij zorgt dag-in-dag-uit thuis voor haar zoon die een ernstige psychiatrische aandoening heeft, waardoor enig sociaal leven heel moeilijk is. Ondanks alle medicatie slaapt hij heel weinig. Hij verwondt zichzelf vaak en loopt de ganse tijd onrustig heen en weer. Vroeger was enige communicatie nog mogelijk. Nu beperkt die zich tot geluiden en enkele woorden die hij steeds herhaalt. Dit duurt nu al vele jaren en het wordt almaar erger. Als er iemand op de wereld een standbeeld verdient, dan is het de moeder van Cristian wel. Hoe houdt ze het in godsnaam uit ???!!!

Je vraagt je af wat de zin hiervan is, en geen mens die ons een redelijk antwoord geeft.

De vraag is of niets doen of deze hopeloze situaties niet in de ogen kijken en ze uit de weg gaan dan een optie is? Lévinas indachtig... denk ik het niet. Eenmaal je al die mensen in de ogen gekeken hebt... is weggijken geen optie meer...

De moeder van Cristian toonde ons een andere weg om dit zogenaamd zinloze leven mooi verder te leven: "We kunnen datgene wat

we niet kunnen veranderen alleen maar aanvaarden, hoe onmogelijk het ook lijkt... Aanvaarden zorgt voor rust... berusting... ruimte en kracht om me heen te kijken, wetende dat die ellende niet alles is. Het lezen van gedichten brengt me tot rust en leert me dat er in de wereld, ook die van mijn zoon, toch ook heel veel mooie dingen zijn. Je moet ze alleen maar willen zien". Elke week komt zij met hem twee uurtjes naar Tapori, even verademen, even iemand anders die voor hem zorgt, even tijd om met andere mensen te babbelen, even tijd om een gedicht te lezen, "anders" te kijken naar situaties en dingen, weg van wat niet (meer) kan, met de blik gericht op wat anders maar ook mooi is.

Al die mensen in "uitzicht-loze" situaties zijn dan misschien allemaal wel een uitnodiging om "anders te kijken", weg van het normale, weg van het verwachte, van het verhoopte, van datgene wat ooit verlangd werd. Dat doet me denken aan sterren die "gaatjes in de hemel" zijn... Laat me dan maar blijven geloven dat we deel zijn van iets veel groeters dan we kunnen begrijpen, dat het soms goed is "uit handen te geven" en "los te laten", in alle vertrouwen dat het goed komt...

Ik wens iedereen van harte vrede en alle goeds, onder een schitterende sterrenhemel.

Inge.

Yoey...
Aarde
en
Muziek
VOELEN

Wel en Wee

Maandag 1 oktober... "den draad weer opnemen"

Ondertussen geraak ik hier ook weer op mijn effen, bijna klaar om morgen de Taporidraad weer op te nemen. Het verblijf in België was goed, maar toch ook wel woelig en druk. Nu is het goed dat iedereen weer voor enkele maanden op zijn/haar plaats is en goed kan werken. Het was fijn om thuis te komen. Het lukte redelijk snel om weer "op uur" te zijn, ook nu dankzij een slaappilletje voor twee of drie nachten. Niet dat ik die graag neem, maar het helpt wel om rap aan te passen aan het uurverschil. Bovendien zijn er dit weekend hier opnieuw de Sint Michielsfeesten en dat wordt klassiek opgeluisterd met veel "buskers", vuurwerk en muziek, en hier en daar ook wat dronken mensen... Maar ik heb er eerlijk gezegd niet veel van gehoord.

Morgen dus weer Taporidag: benieuwd wat er de voorbije weken allemaal gebeurd is. Een nieuw schooljaar is toch steeds een uitdaging om alles georganiseerd te krijgen. Van Myriam kreeg ik woensdag slecht nieuws. Ze was gevallen en door de klap op haar hoofd raakte ze bewusteloos. Ze ligt nu op Intensieve Zorgen in het ziekenhuis. Ze zou geopereerd moeten worden maar ze is zo zwak dat dat nu niet kan. Morgen ga ik langs in het ziekenhuis, misschien zie ik haar niet meer terug.

Dinsdag 2 oktober: "eerste werkdag"

Vandaag eerste werkdag en... toch wel heel mooi om te zien en te voelen hoe blij mensen waren dat ik

terug was. Maribel, over wie Emma schrijft in de vogel van papier, en die niet kan praten, bracht een luidere vreugdekreet uit, tranen in de ogen... Toch wel blij dat ik zo welgekomen ben. Ik ben er van den eerste keer weer goed in gevlogen. Ivonne en Ximena brachten me op de hoogte van wat goed en minder goed draait. In de Monitos, het kleuterklasje, dat voorlopig samengevoegd is met het klasje voor kinderen met ernstige en meervoudige beperking, gaat het niet goed: beide personeelsleden weinig gemotiveerd, klagen en zagen. Ik voelde het zo toen ik er binnenstapte. Daar zal dus verandering in moeten komen. We zullen nog één nieuwe werkvorm voorstellen, maar als dat ook niet goed is, dan zullen we andere mensen zoeken. Ik heb ook veel medische dossiers opnieuw doorgenomen en de draad heropgenomen i.v.m. hangende onderzoeken of behandelingen bij enkele kinderen en jongeren met een beperking. Ivonne deed al weer veel telefoons en ikzelf zat geen seconde stil. Deze avond dus moe maar voldaan en heel gelukkig. Ik wenste dat iedereen zo een werk had gelijk het mijne.

Zaterdag 6 oktober: het leven met zijn twee facetten

Heel woelige en uiteenlopende week achter de rug: Miriam is gestorven. Ze kreeg een hersenbloeding en was nog enkele dagen in coma. Gisteren gingen Ximena en ik naar de wake bij haar thuis. Alles heel triest maar toch ook wel met het gevoel van "zoals 't God belieft"... want alles wat menselijk was hebben we gedaan. En dan daartegenover Domenica, dat meisje dat be-

gin dit jaar zo ziek was en van wie niemand dacht dat ze er ooit door zou komen... Je moet eens naar de foto in bijlage kijken: ze kwam eergisteren naar de consultatie, smeed zich in mijn armen, lachte heel blij, is goed bijgekomen. Ongelooflijk! In Taponi leer je toch opnieuw in wonderen geloven, tegelijkertijd wetende dat alles soms vlug kan keren, in beider zin...

Woensdag 17 oktober: indrukken...

Hier "pompaf" na twee volle consultatiedagen... waarover ik een hele dag zou kunnen schrijven... Weer vol moeilijke dingen, zowel medisch als sociaal. Dany zegt: "Van waar blijven al die mensen komen?". Nochtans meestal niet van ver...of toch soms... zelfs uit China. Ik ga nu eerst vroeg slapen en morgen weer goed voortdoen.

Woensdag 7 november: toch weer een beetje ondersteboven

Hier verliep het verlengd weekend zo wat op en af. De eerste dag, donderdag, zijn we naar de Antisana getrokken, een heel mooi en rustig gelegen natuurgebied, weg van het massatoerisme. We maakten er een goede wandeling, zagen condornesten en één condor, aten een goeie forel en keerden rustig huiswaarts... Maar ik deed precies boven op mijn verkoudheid een goeie zonnslag op. Voor de rest van het weekend was het dan snotteren en hoesten met ook wat koorts, met als klassiek gevolg nu een stevige koortsbelaar. Maar goed, we hebben van onzen dag genoten. Vrijdag ontving ik dan de dochter van Ansfried en Yola Vandekerkhove, samen met haar vriend, met een goeie tas "colada morada": aangename en rustige mensen. Zij gingen dan in het weekend naar Mindo, het nevelwoud, en kwamen gisteren op be-

zoek in Taponi.

Hier ergens foto "Antisana"

Gisteren ook ging ik op huisbezoek bij Teresita, die vroeger nog in het winkeltje in Taponi werkte. Ik vertelde al wel dat ze ALS heeft (amyotrofe laterale sclerose, een zenuwziekte). De voorbije dagen zag ze heel erg af door wat bij gezonde mensen een gewone verkoudheid zou zijn. Het was een grote confrontatie met de realiteit voor iedereen, in de eerste plaats zichzelf. Ze had geen kracht om te hoesten, geen kracht om te praten, geen kracht om gewoon neer te liggen want dan kon ze niet voldoende ademen. Gelukkig lukte het nog net om met allerlei middeltjes en pillen de pijn en het afzien te verzachten. Maar ik houd mijn hart vast, want de ziekte, grote vijand, doet langzaam maar zeker verder haar werk. Komende donderdag hebben we het in de interdisciplinaire vergadering over verschillende spierziekten want verschillende mensen die we in Taponi zien kampen er mee, soms met een traag verloop, soms met een snel verloop... maar allemaal met hetzelfde resultaat: elke dag een beetje kracht afgeven. Daarmee omgaan is een enorme opgave. Ximena zei nog: wat is dat allemaal met al die "scleroses? Vroeger zagen we die allemaal niet. Myriam is net gestorven aan systeemsclerose en nu Teresita. Volgende week gaan we naar de neuroloog, vooral op zoek naar praktische raad en daad. Maar hij liet me via mail al weten dat er hier in Ecuador eigenlijk niemand goed onderlegd is in de dagelijkse opvang van mensen met die ziekte. We deden al ons best ivm een goede stoel die kan kantelen, gemaakt van een autostoel. Kan je je het voorstellen? De badkamer en de wc zal ze weldra niet meer kunnen gebruiken.

Wel en Wee (2)

Ik ben er zelf van ondersteboven...
Maar we zullen doen wat we kunnen.

**Zondag 11 november : 't is voor
de veiligheid !!!**

Hier "houden we ons aan 't ges" bij nogal wat zorgen en onrust mede door de nasleep van de diefstal van de muziekinstrumenten van Jayac: het heeft onze gerustheid toch wel verstoord. We zijn o.a. aan het ontdekken dat het bij onze burens waarschijnlijk niet zo pluis zit... De politie probeert bij deze ook ons in de ban van de schrik te houden en dat met de meest onmogelijke vragen en opdrachten. Zo werd ik gisteravond om 22.45 uur uit mijn bed geroepen door twee politieagenten die hun ronde aan het doen waren. Saulo was gaan optreden. Die agenten vroegen me, schijnwerper in het gezicht gegooid, of onze burens aan de andere kant (onze huurders) thuis waren. Toen ik zei dat ze nog niet toegekomen waren, gaven de politieagenten mij de raad om "een oogje in het zeil te houden"... Zij blijven zelf om de 15 minuten hun dorpstoer doen, met de zwaailichten aan en daarbij wordt om de twee minuten voor even de sirene aangezet... Toen ik hen vroeg waarom ze dat in godsnaam zo doen, was het aarzelend antwoord van één van hen: "vanwege de veiligheid", van wie... heeft hij niet gezegd. Eens goed diep ademhalen, ons niet laten overmeesteren door schrik en gewoon goed voortdoen is de boodschap, denken we dan.

Zelf had ik deze morgen veel inspiratie en voor de eerste keer zal ik hier ook voor de traditionele viering bij oudejaarsavond een "testament" schrijven, met alles

wat ik van het voorbije jaar nalaat aan "wie mij nauw aan het hart ligt. Willem Vermandere zette me op weg met zijn liedje van "doe geen moeite, de deure staat open". Aan de politieagenten zal ik een geluidsdemper voor hun sirene geven, en ook een dikke donkere doek om rond de lichten te draaien. En de dieven, die mogen onze televisie en frigo meepakken, misschien als antiquiteit. Voor de goeie mensen laat ik mijn dokterstas achter om hen te genezen wanneer het nodig is. Zo zal ik nog wat verder breien aan de tekst en kan ik mijn frustratie wat van me afschrijven.

Voilà, ik ga nog wat verder werken en straks een lekkere "sanduche de pernil" en nog wat lezen in het boek "Tsaikovskistraat 54" van Pieter Waterdrinker... een autobiografisch verhaal over de laatste jaren van de USSR en de eerste jaren van Rusland en alle staten. Toch wel triest en wansmakelijk... zoveel corruptie en hypocrisie... Soms heb ik het gevoel dat hij over Cuba schrijft. Ik zie in alle geval veel gelijkenissen met wat ik daar toen voelde: echt geen aangenaam buikgevoel.

Maar goed, 't is verre van al kommer en kwel. De zon schijnt hier, een lekkere kip, gekweekt door Saulo, is hier aan het sudderen in de creuset-pot, er zijn veel mensen om ons heen die ons waarderen en omgekeerd, en de lachende gezichten van contente mensen doen me altijd het meeste deugd. We gaan dus weer een stapke verder...

Prettig Kerstfeest,

Inge

Levenskunst van de Ecuadoraan :“bij druk ,druk ,druk ... blijf er eindeloos rustig bij !”

Dany was in Menen sociaal verpleegkundige bij Kind en Gezin en ontmoette er Inge die toen als huisarts-in-opleiding in Lauwe werkte. Van toevallige samenwerking gesproken. De klik was er meteen omdat “vierde-wereld-mensen” naar hen beiden snel de weg vonden. En toen Inge naar Ecuador trok, was Dany, opnieuw toevallig, één van de eerste bezoekers. Nu is ze voor de vierde maal voor enkele weken terug in Tapori (1993 - 2014.... - 2016.... -2018). Ze helpt mee in de dagelijkse werking en probeert één en ander aan te brengen. Het gaat vooral over “mee-leven” en ook genieten van al wat goed is in Tapori. Ieder weerzien ligt anders....iedere ervaring is anders, telkens opnieuw een verrijking. Soms is er ook wat tijd voor “ontspanning”... Bij deze het verslagje van “op lang weekend met en bij de Ecuadoranen”.

Vorig lang weekend ben ik 3 dagen meer naar het zuiden gereisd, naar Baños, op vakantie met één van de begeleidsters van onze groep in Tapori. Het was heel leuk, maar ook heel vermoeiend. De natuur is er heel mooi met zeer mooie watervallen. Maar het was er ook druk, zo druk. En daar kan ik niet zo goed tegen. In dit lang weekend was iedereen precies op reis... De busrit vanuit het busstation in het noorden van Quito duurt normaalgezien ongeveer 3 uur. Nu was dat ongeveer 6 uur... De terugreis verliep gelukkig vlotter, omdat wij al op zaterdagavond, en niet op zondag, zijn teruggekeerd.

Op zulke momenten zie je wel hoe verschillend wij zijn van de Ecuadoranen, die met veel geduld wachten, ook al duurt het wachten urenlang. Terwijl ik al voortdurend op mijn uurwerk zat te kijken en de dag zo aan mij voorbij zag gaan, bleef Rocio, mijn reisgezel en begeleidster in Tapori er rustig bij. Ook qua organisatie, of moet ik zeggen zonder organisatie, geraken zij overal. Wat er is, is er, en wat je niet gezien hebt, ook goed.

Espera, espera ...(wacht, wacht) hoorde ik veel. Zij ging alles organiseren, maar er was niets georganiseerd. En toen ik vroeg “wat gaan we nu doen” was het antwoord “espera, espera”. En om de 5 minuten werd er van gedacht veranderd. Maar we hebben door onze verschillen ook veel plezier gehad en voor mij was het een héééél goeie oefening in geduld.

’s Avonds had ik het er nog over bij Inge en Saulo aan tafel. Zijn wij overgeorganiseerd en zij niet georganiseerd? Willen wij alles, en springen we rond en zitten voortdurend op ons uurwerk te kijken om toch maar alles in die agenda te propen en ook gedaan krijgen wat we allemaal willen doen? Zijn de Ecuadorianen content met wat ze hebben en kunnen doen?

Hier zie je geen burn-out. Iedereen doet hier goed voort, maar op zijn manier, met een klapke links en rechts, terwijl wij altijd maar blijven doorlopen. Hoe lang gaan we dit nog volhouden? Er is hier veel vriendschap. Mensen begroeten

mekaar op straat, in de bus, in de winkel, en als ze mekaar goed kennen kussen ze mekaar.

Zo ook in Taporí, elke morgen en bij het beëindigen van het werk begroeten we iedereen in Taporí met een knuffel en een kus. Ook de ouders die hun kinderen brengen begroet je op die manier. Heel fijn en hartverwarmend. Ik vind de mensen hier heel vriendelijk. Ook op de bus maak ik regelmatig praatjes met de mensen, ze zijn nieuwsgierig en vragen waar ik vandaan kom. En zo begint er een gesprek, in mijn gebrekkig Spaans weliswaar, maar ook daardoor gaat het steeds beter en beter.

Ook in Taporí gaat het beter en beter: ik begin de kinderen goed te kennen en begin ook aan te voelen hoe ik iedereen moet aanpakken. Wat dat is soms echt moeilijk. De problematieken ken je wel, maar er mee omgaan is nog heel iets anders. Veel kinderen zijn 'multiproblem'-kinderen. Ze zijn bijvoorbeeld blind en autistisch, zwakbegaafd en seksueel misbruikt. Soms heeft een moeder haar gezin in de steek gelaten. Er is ook een schizofreen meisje. De meesten hebben een vertraagde intellectuele ontwikkeling met nog een fysieke handicap erbij. Echt moeilijk om handvaten te vinden om er mee om te gaan, maar veel aandacht en liefde doen ook heel veel. Ik voel mij goed aanvaard in de groep en met sommigen heb ik een heel goed contact. Echt moeilijk voor mij om de levensverhalen van die kinderen te horen, dit kan mij zo verdrietig maken en dan word ik wel heel stil hoor.

Ik werk in het bijzonder met Maribel, moeder van vier kinderen, die hemiplegie en afasie heeft. Heel moeilijke problematiek, maar ik doe mijn best, ik heb haar leren domino spelen en dit gaat al vrij goed. Benieuwd of ze het nog kan. Ze is een weekje naar Cuenca geweest en die patiënten vergeten veel. Morgen komt ze normaal gezien terug. Ik ben benieuwd...

Groetjes, Dany.

Etienne Debrouwere is de Archivaris van "De VOGEL VAN PAPIER". Zijn Papieren Archief is sinds 1995 bijna volledig op enkele nummers na. Zijn er enthousiastelingen van het eerste uur die hem aan de volgende nummers kunnen helpen om zo het Archief up-to-date te houden ?

Jg. 1 nummer 4
Jg. 2 nummers 1, 3 en 4
Jg. 3 nummers 3 en 4
Jg. 6 nummer 3

Laat het hem dan weten: edebrall@telenet.be of 051.69.44.20

ARCHIEF

Onaangenaam Visioen

Vorige week kwam Doménica met haar mama op consultatie. Na de helle-crisis van begin dit jaar is ze redelijk hersteld... De tracheotomie en de gastrostomie zorgen voor wat meer comfort bij ademen en eten. En de pillen hebben een redelijk effect op de onvrijwillige bewegingen... Maar toch blijft het moeilijk en steekt frustratie de kop op, niet in het minst bij haarzelf: alles om je heen begrijpen, veel willen doen... maar opgesloten zitten in een lichaam dat niet mee wil... "locked in"... En dan wij, haar mama en ik, die weten dat ze gelijk welk moment opnieuw een dystonieaanval kan krijgen, zonder dat we weten waardoor die uitgelokt wordt. "Een kwetsbaar vechtertje" dacht ik terwijl ik haar aan het onderzoek was...

Net op dat moment werd de consultatie onderbroken door luid gebonk op de deur: Fabricio, onze overlever van het eerste uur, ondertussen 24 jaar oud, had een zware epilepsieaanval en geraakte er niet uit. Hij was grijsblauw, bijna wit onder zijn nagels... Valium deed gelukkig zijn werk en de zuurstof-concentrator die nog van de papa van Saulo was geweest, stond gebruiksklaar in de consultatie...

Toen ik na vijf minuten opgelucht opkeek, zag ik dat ook Angelito mee binnengeglijpt was op de consultatie. Diezelfde morgen had ik zijn mama gezien op de consultatie. Zij bracht me resultaten van een hartonderzoek mee. Die wezen er op dat de hartfunctie er op achteruit gaat, ten gevolge van een zware aangeboren afwijking... We wisten eigenlijk altijd al dat het ooit eens zou achteruit gaan... en nu tonen de onderzoeken dat ook. Je hoeft eigenlijk alleen maar je oor tegen zijn al misvormde borstkastje te leggen en je hoort het geruis gelijk waar. Nu willen zijn longen niet meer mee doen en zal hij daar geleidelijk aan vocht beginnen ophopen... Ik hou de furosemide in aanslag... maar ook dat zal niet blijvend helpen...

Drie kinderen die graag willen leven... Het werd me even teveel om ze alle drie tezamen te zien...

Angelito

Fabricio

Doménica

Nog een Vertellingske

De start van een nieuw schooljaar is altijd spannend en onrustig in het dagverblijf in Tapori. Ondanks alle goede pogingen om in juli en begin augustus goed te plannen, te zien welke kinderen zullen komen en hoe ze op te splitsen in de leefgroepen, ruimtes in te richten, personeel te verdelen, enzovoort, verloopt de opstart in september altijd anders. Veel kinderen komen in het begin nog niet, o.a. omdat de ouders er eerst voor zorgen dat hun andere kinderen goed kunnen starten op school. Dat vraagt reorganisatie maar ook geld om boeken en schriften en andere materialen te kopen...

September startte bij de kleintjes, dus klassiek druppelsgewijs de kleintjes, met kinderen van vroeger en nieuwe kinderen, o.a. Yoey. De jongerengroep nam onmiddellijk een hoge vlucht. Zij ontzien zich vaak de "vakantie", die niet meer dan "alleen maar thuis blijven rondhangen" betekent. Ze zijn ook wat zelfstandiger en kunnen soms op eigen houtje naar Tapori komen.

Die groep groeit almaar en nu zijn er 25 jongeren met toch wel grote verschillen in capaciteiten en interesses, zodat die groep misschien wel opgesplitst moet worden.

Er zijn altijd ook wel verrassingen in verband met personeel. Dit jaar nam een ergotherapeut die in het klasje voor kinderen met ernstige en meervoudige beperking werkte, ontslag op de laatste dag van het vorig schooljaar. Er moest dus iemand nieuw gezocht worden.

En dan wilden Ximena, die "zorg-coördinator" van het revalidatieluik van Tapori is, en ik ook nog enkele veranderingen in de globale werking van de leefgroepen invoeren. Daarbij zochten we meer samenwerking tussen de klasverantwoordelijken en de individuele therapeuten wilden we ook een duidelijk uurrooster met voldoende ruimte voor werken leermomenten. We wilden de kinesitherapeut en de logopediste uit hun individuele consultatieruimtes halen, hun eigen zekere ruimte, en herinnerden hen ook aan andere verantwoordelijkheden vb. de nodige aanpassingen en richtlijnen in verband met een goede houding in de klas en de nodige individueel aangepaste hulpmiddelen hiervoor, het helpen bij (zelfstandig) leren eten en drinken, ook weer met de nodige hulpmiddelen, het samenwerken in verband met communicatie- en taaltheema's, de veiligheid op de toiletjes, het juist oppakken van zwaardere kinderen, enzovoort.

Misschien was het in het begin een beetje teveel van het goede, teveel veranderingen en onzekere situaties, teveel vaste schema's die we wilden doorbreken, al was het allemaal met de beste bedoelingen... Dus... was er in het begin ook nogal wat wantrouwen en ontevredenheid, vooral van Evelyn, de logopediste, en van Patricio, de kinesitherapeut. Zij werken al lange tijd in Tapori en hadden zo hun eigen ritme en veilige ruimte om te werken... We botsten dus op nogal wat tegenwerk... maar we hielden voet bij stuk... en ik nam de rol van "boeman" op mij... Geen boeman die dingen zomaar oplegde en eiste... maar wel doordravend en overtuigd... want eigenlijk waren er weinig argumenten die onze vragen omver konden gooien.. Ik heb vaak de jezuïeten-manier gebruikt... door vragen te stellen, problemen voor te leggen bij dit of dat kind, en aan te dringen voor oplossingen, die eigenlijk vaak voor de hand lagen...

Nu... na twee maanden... is de rust aan het weerkeren... en zijn de meeste veranderingen doorgevoerd en aangenomen en toegepast... Nu heeft ieder kind een "sta-lig-zit"-

schema en de stoeltjes en zitjes en tafeltjes zijn aangepast. Evelyn gaat 's morgens niet direct naar haar therapie-ruimte... maar komt eerst naar het kleuterklasje waar alle kinderen samen, ook die van het klasje met kinderen met ernstige meervoudige beperking, de dag starten met een goeiedag, een praatmomentje, een lied. Patricio gaf de stagiairs kine, ecuadoraanse studenten, de opdracht om elke morgen te helpen dat iedereen goed en correct zit. Pas daarna, eenmaal iedereen er is en men ook weet wie er niet is, worden de kinderen opgesplitst in twee groepen voor de leermomentjes. En Karina, de educatieve psychologe, haalt er elke morgen enkele kinderen uit, om naar het "klasje" te gaan, boven in de bibliotheekruimte.

Waarom kon dat al niet vroeger..., denk je nu misschien... Het was vooral omdat nu ook Ximena mee aan de kar duwde en het feit dat we er allebei voldoende tijd voor maakten om constant "boeman" te spelen. Misschien was het nu ook het goeie moment nu net de mensen die geen goeie drive in het dagelijks werk staken geen deel uitmaken van de werkgroep. Misschien is het ook het groepje kinderen... 't Zal wel een beetje vanalles zijn...

Het was een groot werk om vastgeroeste routines te doorbreken... maar het loonde de moeite... En in ieder geval... voor de moment is het zalig om binnen te komen in de groep van de kleintjes. Het is gelukt... iedereen ziet er blijer uit, de kinderen en alle begeleiders... Er wordt meer samengewerkt en geholpen, er wordt meer gelachen. De fotootjes spreken voor zich. En als ge dan een pluim kunt en moogt steken op de hoed van iedereen... dan is dat nog te mooier... Ik geniet er nog van.

Nog vele groetjes en dikke zoen,
Inge.

Over hoe de vader van Patricio het Volkslied zong

Soms is het goed en nodig om je eigen mening even te herzien... Ik heb misschien al eens verteld dat ik een hekel heb aan het zingen van het vaderlandslied. In België hebben we daar niet zoveel moeite mee... want het wordt nauwelijks gezongen. Maar hier in Ecuador is dat anders. Vanaf de eerste kleuterklas wordt het aangeleerd en elke maandagmorgen wordt het lied in "parade-uniform", in perfecte formatie en met gehesen vlag op de speelplaatsen van heel veel scholen gezongen. Alle officiële acts, van welke orde dan ook, hebben het zingen van het vaderlandslied stevast als eerste punt op hun agenda. Ik vond het in het begin toch wel indrukwekkend. Die ophitsende marsmuziek zet toch wel aan tot meezingen en saamenhorigheid. Een sterk middel om tot loyaleit, of is het blinde onderdanigheid, aan te zetten...

Maar mijn allerbeste bedoelingen om me mee in te leven in dat gevoel van saamenhorigheid werden al gauw weer de grond in geboord bij het luisteren naar de tekst: In de tweede strofe klinkt het dat God toegezien had op het bloedbad dat nodig was om het Spaanse juk van zich af te werpen, dat hij 'deze Holocaust' goedgekeurd had. Daar blokkeerde ik dan toch weer op, want het leek toch veel op "Dieu le veut"...

Van dan af luister ik gewoon weer respectvol mee... en blijft een heel onaangenaam kriebelen onder mijn vel... Tot vorige zomer, toen ik op de opendeurdag in Tapori, net voor de vakantie, de vader van Patricio, de jongen over wie ik in de vorige vogel van papier schreef, dat volkslied zag meezingen. Dat gezin behoort volgens de statistieken tot "quintil 1", de armste onderlaag. In andere termen is dat gezin een toonvoorbeeld van een "vierde-wereld-gezin in de derde wereld". Een gezin dat met uiterst weinig middelen en in grote chaos saamenhokt en overleeft onder plastic en kartons die tegen de muur van de burens zijn aangespannen. Chaos alom.

Zijn vader is zowel lichamelijk als emotioneel getekend door een wereld die hen vaak als "mislukkelingen" beschouwt. Kijk even naar de man links op het schilderij van de Aardappeleters van Van Gogh. Dan zie je de papa van Patricio zo voor je. Lezen, schrijven of rekenen kan hij niet want hij ging maar twee jaar naar school. Hij zoekt sinds jaar en dag wat nog bruikbaar is uit de vuilnis van andere mensen. Veel mooie praat komt er niet uit zijn mond.

Maar je had hem moeten zien zingen op de opendeurdag en tegelijkertijd afscheidsfeestje op het einde van het schooljaar in augustus... Het vaderlandslied is misschien nog het enige (mooie?) wat hij van de school overhoudt, het enige lied dat hij helemaal van buiten kent... Je zag hem blinken van de trots... al zingend over zijn land... met toch enig gevoel van "behoren tot een heldhaftige groep"...

Wie ben ik dan... om te zeggen dat al dat nationalistisch gedoe toch maar quatsch is... of toch ???

Yoey... Kerstekind

Eindeloos achter met schrijven... een poging tot inhalen... en hier alvast een schrijfsel over Yoey, echt wel heel mooi. Je weet wel, het doof en heel slechthorende albino jongetje uit China. Hij komt nu drie maal per week naar het kleuterklasje in het dagverblijf. In het begin gebeurde dat wat aarzelend, zowel van zijn kant als van de kant van de Zoila, de kleuterjuf. Zij was vooral bezorgd over hoe ze hem kon betrekken in het klasgebeuren, waar ook nog tien andere kinderen, elk met hun zorgen en moeilijkheden, zijn.

Ook Evelyn, onze logopediste die nogal vasthoudt aan datgene wat ze in de "normaalschool" leerde, had haar bedenkingen en twijfels over zijn integratieproces. Communiceren wordt nog altijd teveel gelijkgesteld met spreken en de alternatieve vormen van (ondersteunde) communicatie werden en worden hier nog steeds veel te weinig aangeleerd. En volgens de evaluatie van een arts van een schooltje voor doven in Quito heeft hij bovendien pas de ontwikkelingsleeftijd van anderhalf jaar, terwijl hij al vier is. Als hij dan toch ook nog een "verstandelijke beperking" heeft, wat heeft het dan voor zin om hem vanalles te proberen bijleren, klonk het van overal...

Maar ik bleef voet bij stuk houden dat hij geen intellectuele beperking heeft, dat hij gewoon helemaal anders denkt dan wij, maar echt wel nadenkt. Ik werd daarbij vol ongelooft bekeken. Nochtans had ik in de consultatie gezien dat hij verbanden legt. Hij herkent mij nu ondertussen doordat ik zijn hand aan mijn oor leg en hem dan de stethoscoop doe volgen. De laatste keer plaatste hij het ronde stukje zelf op zijn buik. En hij doet altijd zijn schoenen en kousen uit, waarschijnlijk om de grond goed te voelen en zich zo beter te kunnen oriënteren. Toen de consultatie voorbij was en zijn mama hem de kous liet voelen en even aan zijn mond en neus hield, stak hij zijn voetje uit: "Tijd om aan te kleden en weg te gaan".

Het is een kwestie van heel goed en veel te observeren, te kijken wat hij doet en het waarom ervan te zoeken, de reden of het doel... Het intrigerende blijft wel dat hij onze wereld op een totaal andere manier waarneemt dan wij... Ik vraag me dikwijls af wat hij denkt? Hoe stelt hij zich de mensen voor? Hij heeft ook ongelooflijk veel geduld en ik zag hem tot nu toe nog nooit boos of gefrustreerd.

Eén ding staat vast: net als gelijk welk ander kind is hij graag blij. Een studente logopedie die bij ons stage doet legde contact met hem door hem te kriebelen. Hij schaterlachte en zocht steeds opnieuw haar hand om hem te kriebelen. Madelin, het meisje dat naast hem zat, begon ook te lachen en de therapeute betrok haar ook bij het spel. Het was een zalig moment... dat ook het ijs brak bij Zoila. Er was contact en communicatie mogelijk, zonder dat het daarbij nodig is dat hij zich ons en onze wereld voorstelt zoals wij die zien.

Dat alles maakt me heel blij... maar tegelijkertijd ook ongerust: Weldra zal de tot nog toe rustige Yoey op ontdekking gaan en veel minder rustig worden. Hij begint immers te weten dat de wereld veel groter is dan wat hij tot nog toe voelde en ervaarde. Misschien wordt hij dan ook wel ongeduldig en boos als hij iets wil en het ons niet kan zeggen. En de wereld ontdekken verloopt sowieso al niet zonder slag of stoot. Hij zal zoals iedereen en misschien nog meer vallen en zich kwetsen, letterlijk en figuurlijk. Dan zullen we ons afvragen of we hem niet beter in zijn cocon hadden gelaten... Maar leven betekent groeien en ontwikkelen, met vallen en opstaan...

Ik ben zo blij dat het begint te lukken met Yoey, dit jaar toch wel mijn kerstekind.

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

Of via Google
met de trefwoorden
"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag). GRAAG VERMELDING VAN NAAM EN VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSCAART ivm een correct attest.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere—Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)